

СЪДЪРЖАНИЕ

1. КРИМИНАЛЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ	7
2. ПРИКАЗЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	19
3. ТРОГАТЕЛЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ	41
4. НАЙ-ОБИКНОВЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ	57
5. ПРИКЛЮЧЕНСКИ ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ	63
6. ПРАЗНИЧЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	79
7. ПЕСИМИСТИЧЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ	83
8. ИСТИНСКИ ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	95
9. ПРИРОДОЗАЩИТЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	117
10. МЕЖДУНАРОДЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	125
11. НАУЧНОФАНТАСТИЧЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	135
12. МУЗИКАНТСКИ ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ.....	143

КРИМИНАЛЕН ЛЮБОВЕН РАЗКАЗ

В този разказ става дума за изискана, но мъжествена любов. И още за това, че любовта наистина може да витае из облаците и да я намериш там, където изобщо не очакваш.

Сутрините са ми най-неприятни. Особено зимните.

Острото ледено слънце направо ме разряза надве заедно със завивката. Събудих се сама в леглото, бях чорлава, а гримът ми не беше мръднал, само червилото леко беше променило формата на устните ми. Спомних си как портиерът извика асансьора и натисна бутона за моя етаж. Каза ми, че ме е търсил мъжът от големия южен апартамент на покрива, но не знае името му. Каза ми и „Лека нощ, госпожо Антоанета“. Не обичах да ме наричат „госпожо“, но трябваше да свиквам, бях на прага на четиридесетте. Станах, потреперих от студа навън и си казах, че пак ще се върна в леглото. Измих си зъбите, взех бърз душ и лениво започнах да пия кафе. Дадох си дума до пролетта повече да не близна уиски. Зачудих се докога ще се прибирам сама. Реших, че докогато си искам. Застанах до прозореца. Снегът ослепително се взираше в лицето ми. Няма да изляза оттук през целия ден, също и утре. Чак в сряда ще отида на кънки. А сега ще се завия пред телевизора и ще се обадя на няколко приятелки. Ще разменим мисли за събитията през отминалата нощ и ще заспя. Ще спя спокойно и тихичко. Придърпах телефона до себе си, но на вратата ми се почука. Не мърдах – правех се, че ме няма. Почука се втори път. Станах боса и на пръсти отидох до вратата. Погледнах през шпионката. На стълбището стоеше мъж в безупречен вид. Колебах се кратко и отворих.

– Госпожо Антоанета, живея в големия южен апартамент на покрива. Казвам се Дарий.

– Добро утро. Аз съм Антоанета.

– Зная името Ви. Нали казах: „Госпожо Антоанета, живея в големия южен апартамент на покрива“. И продължих с моето име...

– Още съм сънena.

– Разбрах, портиерът ми каза, че сте се прибрали късно. Да вляза или да се качим у нас?

– Още не мога да се събудя.

– Трябва да ми помогнете. Много е спешно.

– Влезте – поканих го.

Дарий се отправи веднага към френския ми прозорец.

– Много е светло у Вас. Забравих си слънчевите очила. Може ли едни слънчеви очила?

– Ей там, на масата.

– Мерси.

Дарий си сложи моите слънчеви очила и седна.

– Така е милиони пъти по-добре.

– Радвам се, че Ви е удобно.

– Вие по пижама ли ще останете?

– Ще остана по пижама – дори не се подразних. – Търсили сте ме и вчера.

– Тогава изпитах нужда от помощта Ви. Носи Ви се слава на най-добрия детектив в града.

– Никога не оставям работата си недовършена... Стига да я приема.

– Защо да не я приемете? Нали сте професионалист?

– Защото идват празници и ще си почивам.

– Просто снощи сте препили и сега си мислите, че не Ви се работи.

– Сок?

– От какво е?

– От мандарини.

– В кутия ли е?

– Да.

– Пия само от стъклена бутилка. И само от ананас, но Вие нямате. И сега да Ви кажа за какво Ви наемам.

Оправи перчема си с пръст и ме погледна уверено. Брадата му беше прецизно подстригана. Моите очила му стояха смешно.

– Аз си имам приятел.

– Чудесно.

– Той е мъж.

– Разбрах веднага.

– Живеем заедно в моя апартамент. По-коректно е да кажа, че вече не живеем заедно. Той изчезна.

– Кога?

– Вчера.

– Дали просто не е отишъл някъде?

– Знам, че е изчезнал.

– Обадихте ли се в полицията?

– Не, разбира се.

– Защо?

– Защото полицаите не харесват такива като мен. И още защото приятелят ми се казва Марк Аврелий, това ще ги подразни допълнително.

– Разбирам.

– Разбирате, да. И се налага да започнете веднага, госпожо Антоанета.

– Дали все пак да не си облека нещо друго, Дарий?

– Ще е необходимо. Вие се обличайте, а аз ще Ви придружа. Мога да Ви бъда полезен с някаква информация.

– Още не съм приела. Казах просто, че трябва да си сложа друга дреха.

– Ще Ви дам толкова пари, ако го намерите, че скоро няма да Ви се наложи да работите. Ще си пиете питиетата и ще ми се усмихвате, когато се засечем в асансьора.

– Толкова много пари?
– Точно толкова.
– А ако не го намеря?
– Ще Ви платя по-малко, но пак ще ми се усмихвате.
Няма да отговарям на усмивката Ви, аз ще бъда тъжен.
Приехте ли?

– Да.

Отидохме до гардероба ми. Започнах да си избирам дрехи, а Дарий седна на леглото и ме гледаше.

– Много сте красива и с перфектна фигура за годините си.

– Каво се опитвате да ми кажете?

– Копнея да Ви видя гола, госпожо Антоанета.

– Но нали, Дарий...

– От просто любопитство. Марк Аврелий беше странен човек. Говореше малко, но ако не се налага, не говореше изобщо. Вчера сутринта каза, че ще ме изненада за рождения ми ден. Че ще ме изненада много и докато се обърна, изчезна.

– Кога е рожденият Ви ден?

– В неделя – точно половин час преди полунощ. Годишите няма да кажа. Няма да ги кажа!

– Скоро е. Марк Аврелий здрав ли беше?

– Напълно. И сега е здрав, знам го. Ние имаме силна духовна връзка.

– Работите ли?

– Аз?! Как ще работя? Имам толкова пари, че не ми се налага да ги увеличавам.

– А Марк Аврелий? С какво се занимаваше?

– Ние изключително рядко се разделяме. Той е винаги с мен. Беше. Оставяше ме само когато гледаше звездите през телескопа си. И да Ви кажа, и тогава едното му око ме следеше.

– Гледа звездите? Любител астроном? – започнах да си слагам черни дълги чорапи.

- Перфектен крак и отзад също.
- Казвате „астроном любител”?
- Не съм казал. Но е така. Най-вече гледаше небето, защото му се виждаше красиво, а той е естет.
- Понякога е красиво небето.
- Това няма да го обсъждам.
- Живееше ли и някъде другаде?
- Не, само при мен през последните четири години.
- Излизаше ли без Вас?
- Никога, дори и за цигари.
- Имаше ли други приятели?
- Какво става, това разпит ли е?
- Да.
- Е, да бях отишъл при ченгетата. Добре, де. Ясно. Имахме общи приятели. Нищо обезпокоително.
- Нямаше ли роднини? – наместих роклята си.
- И с рокля сте хубава, но без рокля гледката е шеметна. Тия гърди – да Ви завиди човек. Благородно да Ви завиди.
- Какво казахте за роднините?
- Как да няма роднини? Купища жени, мъже и деца. Между другото, много симпатични.
- Дали някой му е помогнал да се измъкне от апартамента толкова бързо и незабелязано? Ако изобщо е било така?
- Смятате, че са го отвлекли?
- Не смятам нищо. Но как не сте усетили кога е излязъл?
- Не мисля, че е излязъл. Щях да разбера. Докато се обърна, и го нямаше.
- Да не сте обръщали твърде бавно?
- Ще Ви намаля хонорара. Това е шега. Няма да го намаля.
- Друг път правил ли Ви е изненади?

– Да. Сложи си силокон... там... разбирате къде. Беше приятна изненада.

– Много сладко – казах.

– Много сладко. Сега ще си махна Вашите очила.

– Добре.

– И ще Ви погледна право в очите – стана и ме погледна право в очите. – Намерете го. Моля Ви!

Пръснах си парфюм.

– Ще ми трябват някои телефони и адреси.

– Луда ли сте? Как ще Ви дам чужди телефони и адреси?

– Трябва.

– Съгласих се. И с тази божествена походка... Госпожо Антоанета, превъзходна сте!

– Първо ще се качим у Вас.

– У нас? А? За да огледате, но там нищо няма да откриете.

– Ооооо, чудесен апартамент.

– Благодаря.

– Огромен хол. И огромнен телевизор.

– Много сте наблюдателна.

– Е, то ще ми извади очите.

– Не се подценявайте. Насочихте ли се към нещо?

– Но аз току-що влязох.

– Ще изчакам.

– Марк Аврелий има ли собствена стая?

– О, не. Всичко е общо. Само ей там, на терасата. Телескопът е единственото негово лично занимание.

Телескопът блестеше, вириаше се в студеното слънчево небе. Някакво огромно съоръжение, към което не изпитах никакви чувства. Беше ми напълно безразлична металната тръба с подредени стъклъца в нея.

Разгледах апартамента подробно, всяко кътче. Наистина не открих нищо, което да ме насочи нанякъде. Голям красив апартамент на двама изискани мъже. Дарий ми подаде листче с написани на ръка телефонни номера.

– Госпожо Антоанета, знам, че ще намерите хората и ще изтръгнете от тях нужната информация.

– Ще направя каквото трябва.

– Искам да Ви дам един съвет.

– Слушам Ви, Дарий.

– Вземете си оръжие.

– Винаги си нося стария валтер, производство 31-ва година на миналия век.

– И аз трябва да си взема... или да си наема охрана? Не знам.

– Наемете си охрана, може да е много еротично.

– Може. Един як виец, въоръжен до зъби. Жълт и бесен.

– Да. Ще Ви се обадя.

Свързах се с тези, които можеха да ми бъдат полезни да открия Марк Аврелий.

Майка му беше спокойна елегантна жена на около седемдесет години. Живееше в къща близо до града. Градината ѝ беше затрупана със сняг. Стигнах до масивната врата по тясна пътечка между преспите. Настани ме на кръгла маса до камината.

– Дарий ме предупреди, че може да дойдете.

Говорихме дълго за сина ѝ. От най-ранна възраст започнал да се гримира и бил доста мълчалив. В редките случаи, когато казвал нещо, то било наистина важно. Никога не давал обещания, които не може да изпълни.

– Скоро ще се появи. Вие нищо не може да направите.

Отидох до ресторанта, където Дарий и Марк Аврелий обикновено вечеряли. Управителят на заведението бил един от малкото хора, с които Марк Аврелий разговарял, макар и рядко. Управителят беше млад, на не повече от 35 години. Красив и с умен поглед. Седнахме в кабинета му и ми донесоха някакъв десерт в стъклена чаша. Беше гъст с особен сладко-лютив вкус.

– Мога да се похваля, че Марк Аврелий ми е приятел.

– Къде е? – попитах.

– Нямам никаква представа. Идват с Дарий в ресторанта от четири години.

– Всяка вечер?

– Може да се каже. Трябва да не са в града, за да не дойдат. Открихме ресторанта преди шест години. Сградата беше общинска, стара фабрика за дървени копчета. Собствениците успяха да я купят на доста ниска цена...

– Това има ли някаква връзка с изчезването на Марк Аврелий?

– Все пак той е един от най-сериозните ни клиенти.

– Тук съм заради близките му отношения с Вас, а не за да науча историята на ресторанта.

– Нали Ви казах? Мога да се гордея, че понякога разговаряше с мен.

– Учудва ли Ви изчезването му?

– Не ми е споделял, че ще изчезне. Ако беше казал, нямаше да ме учуди. Каквото казваше, това правеше. Не говореше напразно. Това и телескопът му бяха най-важните за него неща. Разбира се, след Дарий. Друго какво да кажа?

– Няма ли друго?

– Елате на вечеря.

– Ще се възползвам.

През следващите два дни имах още няколко срещи с познати и приятели на Марк Аврелий. Видях се със сестра му. Благородна дама с две деца. Сремнах се с учителя му от курсовете по астрономия. Възрастен мустакат астроном, влюбен в науката. Отидох и до специалистите, подобрили телескопа на Марк Аврелий, превърнали го от добър в изключителен. Дарий ми даде разрешение да огледам жилището им още веднъж, този път подробно. Надникнах навсякъде. Случаят не придобиваше никаква яснота.

– Дарий, доникъде не стигам.

– Не е добре. Да Ви предложи нещо?

– Моля Ви.

– Заминете за провинцията с влак.

– Не разбирам.

– И аз, госпожо Антоанета. Просто ми хрумна. Така правят в някои от криминалните романи. Моля Ви! Пробвайте.

– Само заради Вас.

Отидох на гарата и само за да угодя на Дарий, хванах влак за близко провинциално градче. В купето беше уютно, бях съвсем сама. Зачудих се защо го правя, дали само заради парите. Да, само заради парите. Реших, че така и така ще съм известно време във влака, поне да го използвам и да помисля. В този момент заспах. Спах и на връщане. На гарата си взех такси до къщи. В колата си дадох сметка, че всички ми казаха едно и също. Марк Аврелий никога не говори напразно и телескопът е любимото му нещо след Дарий.

В събота вечер седнахме с Дарий на меката мебел в хола му. Той беше тъжен.

- Не съм изгубил надежда.
- Кръстосах крака и пих уиски.
- Много сте хубава! Заради такива жени като Вас понякога съжалявам, че не съм мъж.
- Днес е събота. Утре е рожденият Ви ден.
- Дааа. Рожден ден без Марк Аврелий.
- Има още време.
- Ще го намерите ли толкова скоро?
- Поне ще се опитам.
- Може би това е изненадата му, за която говореше. Да изчезне? – попита по-скоро себе си Дарий.
- Не е. Ако беше това, щеше да го направи утре. Дано имаме успех.
- Пожелавам Ви успех, госпожо Антоанета! За мен е важно.
- Сега искам да си легна – и без това трудно спя на пълнолуние.

Станах и бавно отидох до вратата. Оставих чашата си на малка масичка в коридора.

– Не мога да повярвам, че имате такава фигура. Само дръпнете вратата след себе си.

На другия ден, в неделя, спях до късно. Къпах се дълго и си изправих косата. Отидохме с един приятел на изложба, после на кино. След това на вечеря. Ядохме, той изпи бутилка водка, а аз – няколко уискита. Беше много весело. Напълно забравих за Марк Аврелий и Дарий. Прибрах се сравнително рано и си легнах в меките завивки. Луната блестеше точно в очите ми. Не можех да заспя. Станах да пусна завесите. Небето беше ясно, от силната лунна светлина звездите не се виждаха. Стенният ми часовник показваше двадесет и три часа и петнадесет минути. Погледнах пак навън, после пак часовника. След малко беше рожденият ден на Дарий. Тогава ме прониза една безумна мисъл.

След секунди тичах нагоре по стълбите.

– Госпожо Антоанета, толкова сте привлекателна по нощница.

– Дарий, след десетина минути е рожденият Ви ден.

– Знам го по-добре от всякога. За първи път ще бъда тъжен на този празник.

– Имам някаква идея.

– Радвам се за Вас. И съжалявам, че не можахте да ми върнете Марк Аврелий за днес. Но все още се надявам... Защо стоим на вратата?

– Да влезем. Няма много време.

Топлината на жилището ме обгърна.

– Ще изпие ли с мен чаша шампанско, все пак съм рожденик?

– Ще изпия даже две.

– След като Марк Аврелий липсва, поне да празнувам с най-красивата жена, която познавам.

– Да излезем на терасата.

– Няма ли да Ви е леко хладно по нощница? Навън е минус осем градуса.

– Трябва да излезем, има още две минути и ще удари рожденият Ви час.

Дарий донесе дълго кожено палто и ме загърна. Сипа шампанско в две чаши и ми подаде едната.

– Да излезем веднага, има само няколко секунди.

Изскочихме на терасата. Палтото на Дарий топлеше. Глезените ми бяха голи, но не усещах студа. Небето беше тъмносиньо, само около Луната зеленееше. Телескопът, гордо изпъчен, гледаше право в нея.

– Десет секунди и да си кажем наздраве.

– Погледни през телескопа – отговорих.

– Първо да си кажем наздраве.

– Не. Гледай!

Дарий залепи око за телескопа. Гледаше право в Луната. Виждаше я ясно и съвсем близо – толкова близо, все

едно може да я докосне. Стана точно единадесет и тридесет. Тогава на Луната се появи Марк Аврелий. Дарий видя, че крие нещо зад тялото си. Обърна се щастлив към мен за секунда и пак погледна какво се случва на Луната. Марк Аврелий извади иззад гърба си майсторски направен плакат. На него пишеше: „Честит рожден ден, Дарий!“. Дарий се усмихваше, а Марк Аврелий започна весело да танцува и да праща въздушни целувки към нас на Земята.

По-късно разбрахме, че Марк Аврелий толкова бързал да не закъснее, затова стъпил на Луната доста по-рано от необходимото. Наложило му се да се крие на тъмната ѝ страна, докато настъпи часът на рождения ден.